

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Rahman MD Tafigur Sattar, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Rahman MD Tafigur Sattar către Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția Azil și Apatridie, cu privire la anularea actului administrativ și obligarea emiterii actului administrativ favorabil,

împotriva deciziei din 20 august 2025 a Curții de Apel Centru,

(Dosarul nr. 3ra-812/25
PIGD 2-24141665-01-3ra-25112025)

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – jud. R. Nicula
Curtea de Apel Centru – jud. V. Sîrbu, L. Bagrin, A. Cașcaval

6 mai 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de Rahman MD Tafigur Sattar, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Oxana Parfeni, *Președinte*,

Diana Stănilă,

Ion Munteanu, *judcători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 11 decembrie 2024, Rahman MD Tafigur Sattar, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan a depus acțiunea în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, solicitând anularea deciziei nr. 7084/24/DAA din 20 noiembrie 2024, obligarea Inspectoratului General pentru Migrație, Direcției azil și apatridie să acorde forma de protecție în sensul art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova (f. d. 5-10).

2. În motivarea acțiunii Rahman MD Tafigur Sattar, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan a invocat că s-a născut la XX XXX XXX în or. XXXXX, cetățean al Republicii XXXX, de religie XXXX.

3. Rahman MD Tafigura Sattara susținut că a plecat din țara de origine din cauza crizei economice, unde a contractat un credit bancar pe care trebuie să îl restituie. Ultimul, dorește să se încadreze în câmpul muncii pe teritoriul Republicii Moldova pentru a-și putea întreține familia.

4. Reclamantul a declarat că nu dorește să revină în țara de origine din cauza datoriilor și a riscului apariției unor probleme cu persoanele cărora le datorează bani.

5. În susținerea cererii de chemare în judecată, reclamantul a invocat că pârâtul nu a analizat cererea solicitantului potrivit circumstanțelor descrise în interviu și nu a raportat la situația individuală a reclamantului.

6. În drept, cererea a fost întemeiată în baza art. 1, 16, 27, 28, 32, 33 din Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților; art. 1 alin. (2) al Protocolului de la New York din 1967; art. 2, 3, 5, 9, 14 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, adoptat de ONU în 1966; art. 16, 17, 19, 20, 60, 61 din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

7. Prin hotărârea din 31 martie 2025 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, acțiunea înaintată de Rahman MD Tafigur Sattar, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan, a fost respinsă ca neîntemeiată (f. d. 51; 55-70).

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

8. La data de 14 aprilie 2025, prin intermediul poștei electronice, Rahman MD Tafigur Sattar, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan, a declarat apel nemotivat (f. d. 53-54) împotriva hotărârii din 31 martie 2025 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, iar la 27 mai 2025 a înaintat cererea de apel motivată, solicitând admiterea acesteia, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea reclamantului să fie admisă (f. d. 76-83).

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

9. Prin decizia din 20 august 2025 a Curții de Apel Centru, a fost respinsă cererea de apel depusă de Rahman MD Tafigur Sattar, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan și menținută hotărârea din 31 martie 2025 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani.

10. Curtea de Apel Centru a apreciat ca fiind întemeiată soluția primei instanțe, or, concluziile sunt în corespundere cu circumstanțele cauzei, iar normele de drept material au fost aplicate corect.

11. Completul de judecată a reținut că din ansamblul probelor administrate nu rezultă că Rahman MD Tafigur Sattarar fi fost supus unor acte de persecuție, amenințări sau tratamente inumane ori degradante din partea autorităților din Republica Bangladesh. Din declarațiile acestuia și din circumstanțele cauzei se constată că plecarea din țara de origine s-a produs din motive personale, nefiind determinată de o temere individuală de persecuție pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice.

12. Instanța de apel, a conchis că Rahman MD Tafigur Sattar nu a fost supus unor tratamente contrare prevederilor articolului 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și nici nu a fost constrâns să părăsească teritoriul Republicii Bangladesh. Prin urmare, circumstanțele invocate nu întrunesc criteriile legale pentru recunoașterea statutului de refugiat și, respectiv, pentru acordarea unei forme de protecție internațională.

13. Totodată, instanța de apel a menționat că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, persecuția trebuie să fie de o gravitate suficientă, fie prin natura sa, fie prin caracterul sistematic și repetat al actelor

invocate, pentru a constitui o încălcare gravă a drepturilor fundamentale ale omului. În cauză, nu s-a stabilit, într-o măsură rezonabilă, că revenirea reclamantului în statul de origine ar determina un risc real și personal de a fi supus unor asemenea tratamente, ori că șederea sa în Republica Bangladesh ar deveni intolerabilă din motivele prevăzute de lege și de definiția refugiatului.

14. În acest context, a fost reținut că elementul de temere prevăzut la art.17 alin.(1) din Legea nr. 270 din 18.12.2008, privind azilul în Republica Moldova, reprezintă o situație de spirit și o condiție subiectivă care urmează a fi bine întemeiată.

15. Colegiul civil a reiterat că statutul de refugiat nu este bazat doar pe simpla existență a unei stări de spirit a solicitantului de azil, ci și de situația obiectivă pe care acesta se bazează.

16. Instanța de apel a considerat că Rahman MD Taffigur Sattarnu se află în atenția autorităților și nu reprezintă un pericol pentru Republica Bangladesh. Totodată, din decizia Direcției rezultă că pentru reclamant nu există un pericol specific provenit din partea statului de origine, astfel că condițiile pentru acordarea azilului sau a protecției speciale nu sunt îndeplinite. Solicitantul de azil nu a demonstrat, într-o măsură rezonabilă, că rămânerea sa în țara de origine ar fi intolerabilă pentru sine din motivele prevăzute de definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă dacă s-ar întoarce acolo. În cadrul examinării cazului, nu s-a stabilit existența unei temeri bine-întemeiate, iar reclamantul nu a prezentat niciun motiv imperios de temere care să justifice acordarea protecției.

17. Colegiul a subliniat că faptele invocate de reclamant, potrivit cărora sărăcia l-a determinat să părăsească țara de origine, iar ulterior a devenit victima traficului de ființe umane din cauza apartenenței sale la un grup social vulnerabil, nu sunt de natură să justifice acordarea unei forme de protecție internațională pe teritoriul Republicii Moldova. Instituția azilului are ca scop protejarea persoanelor care se confruntă cu persecuții reale sau emeri justificate de persecuție pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice. În schimb, situațiile de natură economică, precum sărăcia sau lipsa mijloacelor de subzistență, nu se încadrează în aceste criterii.

18. Instanța de apel, a conchis că simpla invocare a unei stări de vulnerabilitate socială sau a dificultăților economice care au determinat reclamantul să părăsească țara de origine nu poate fundamenta recunoașterea statutului de refugiat sau acordarea azilului. În asemenea cazuri, motivele plecării țin de factori socio-economici, nu de persecuție în sensul juridic al termenului, iar prin urmare cererea de azil nu poate fi admisă pe acest temei.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

19. La 16 noiembrie 2025, prin intermediul poștei electronice, Rahman MD Tafigur Sattar, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan, a declarat recurs împotriva deciziei din 20 august 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând admiterea recursului și casarea integrală a deciziei cu obligarea pârâtului acordarea unei forme de protecție.

20. La 25 noiembrie 2025, prin intermediul poștei electronice în adresa intimatului a fost expediată copia recursului, explicând posibilitatea depunerii referinței.

21. La 1 decembrie 2025, prin intermediul poștei electronice, Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția Azil și Apatridie au depus referință prin care au solicitat respingerea recursului.

ARGUMENTELE RECURSULUI

22. În motivarea recursului, Rahman MD Tafigur Sattar, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan, a invocat prevederile art. 245¹ lit. a), b), d) susținând că decizia recurată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție, necesită anularea în scopul consolidării practicii. Totodată, a indicat că decizia este arbitrară și întemeiată pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

23. Menționează faptul că decizia recurată contravine jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție și necesită intervenția acesteia pentru consolidarea practicii deoarece instanța de apel a aplicat greșit legea privind azilul prin omiterea analizei riscurilor provenite de la actori non statali.

24. Recurentul susține că instanța de apel a redus în mod superficial cauza la simple motive economice ignorând obligația legală de a verifica dacă statul de origine poate oferi protecție efectivă împotriva creditorilor privați care pot genera tratamente contrare convenției europene a drepturilor omului.

25. Astfel, consideră că hotărârea este arbitrară și întemeiată pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor deoarece au fost neglijate declarațiile recurentului și a fost eliminat principiul beneficiului îndoielii fără a se realiza o investigație din oficiu asupra situației reale din Bangladesh.

26. În opinia recurentului există depășirea limitelor dreptului discreționar de către autoritatea administrativă prin neîndeplinirea obligațiilor de examinare individuală și imparțială a cererii fapt confirmat în mod mecanic de către instanța de apel fără un control real de legalitate.

27. Susține necesitatea unificării practicii judiciare în situațiile în care datoriile și lipsa protecției statului pot constitui o vătămare gravă având în vedere că jurisprudența instanțelor inferioare este în prezent neuniformă și divergentă.

28. În opinia recurentului, instanța de apel a încălcat dreptul la un proces echitabil prin motivarea sumară a hotărârii și prin omisiunea de a evalua vulnerabilitatea individuală a solicitantului în raport cu riscul concret de exploatare sau tratament inuman după reîntoarcerea în țara de origine.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

29. Art. 244 alin. (1) Cod administrativ prevede următoarele:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

30. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen”

31. Art. 245¹ din Codul administrativ prevede că:

„(1) Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit. c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

(3) Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

32. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) Codul administrativ prevede că:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

33. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată atestă că decizia motivată a fost notificată prin intermediul poștei electronice la 11 noiembrie 2025, avocatei Ludmila Bolocan care reprezintă interesele recurentului, iar recursul a fost depus la 16 noiembrie 2025, cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

34. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

35. Completul Curții Supreme de Justiție, notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

36. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în cererea de recurs, nu relevă temeuri justificate care să convingă că există o aparență privind interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

37. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, menționează că recursul depus conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de apel, care au fost analizate de către Curtea de Apel, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

38. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeuri prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

39. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu

doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

40. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretenși argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

41. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

42. Instanța de recurs, cu referire la criticile privind interpretarea legii contrar jurisprudenței uniforme, constată că partea recurentă nu a indicat niciun argument în acest sens, fiind invocat formal.

43. La capitolul necesității uniformizării practicii Curții Supreme de Justiție, urmează a fi menționat că aplicarea acestui temei de recurs ține de discreția Curții Supreme de Justiție de a-și extinde, uniformiza sau schimba jurisprudența. Pentru ca acest argument să fie invocat în mod temeinic, recursul trebuie să confirme lipsa jurisprudenței Curții Supreme de Justiție cu privire la problemele de drept invocate în recurs, existența unei jurisprudențe contradictorii a Curții Supreme de Justiție cu privire la acestea ori modificarea circumstanțelor sociale sau juridice care să justifice schimbarea practicii uniforme a Curții Supreme de Justiție. Niciuna dintre aceste situații nu este invocată în recurs.

44. La capitolul aprecierii probelor care ar fi fost vădit nerezonabilă, în conținutul cererii de recurs, Rahman MD Tafigur Sattar, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan, nu a indicat concret care probă anume ar fi fost apreciată vădit nerezonabil și nici sub ce aspect pretensele probe ar fi fost apreciate astfel.

45. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva

Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

46. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmers c. Suediei* 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

47. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară ca inadmisibil recursul depus de Rahman MD Tafigur Sattar, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Judecători

Oxana Parfeni

Diana Stănilă

Ion Munteanu